

„Der gives i Lægebehandling en Mængde Kurmetoder mod Sygdomme, som, naar man vilde anvende dem paa en Sund, ueguelig maatte erklæres for Dødtumidler, hvorimod de anvendte paa bestemte Sygdomsformer, kunne blive til sande Helbredelsesmidler. Seg skal saaledes, for ikke at blive for vidtløftig, blot minde om de forskjelligte, orthopædiske Kurmetoder med deres Strækkeapparater, som lige til den nyeste Tid, vare meget almindelige og af enkelte Orthopæder endnu anvendes, om de i saa mange forskjellige Sygdomme anvendte „trækkende“ Midler, ligesaa Sennopsklager og spanste Slyer til Brænding med gløende Jern. Ege saa vist som det vilde være harbarist at „brænde“ en Sund med Moxer eller Jern, lige saa vist vilde den Læge, forsamme sin Pligt, som, naar et saadant smerteligt Lægemiddel var indiceret i et eller andet alvorligt Sygdomstilfælde; der ikke kunde hæves paa anden Maade, undlod at anvende det. Men jeg tror, at kunne for den militære Læge hævde en særlig Ret, og tillige Forpligtelse til i alle Tilfælde, hvor han med Grund mistænker Noget for Simulation, at anvende netop saadanne Midler, som ere ubehagelige eller smertelige, især naar de ellers ere anerkjendte, som virksomme Lægemidler i lignende Sygdomsformer, naar de blot ikke virke skadelig paa Bedkommendes Helbred. Det vilde have været en ilde anbragt og ubetimelig Kur i dette Tilfælde at lade Rekruten f. Ex. i Maaneder gnide Armen med Opodeloc eller lignende Eliximenter.“

Smidlertid var Overlæge Salomon beordret til Tjeneste i Leiren ved Hald, og Sygehuset den 14de Juni overtaget af Korpslæge Scholten. Da nu Rekrut Poulsen klagede over Smærter i Skulder, Nyg og høire Ben, hvor intet Sygeligt var at opdage, og da Korpslægen, affet fra Simulationen, antog, at der kunde være rheumatisk Smærter tilstede, anvendte han en, efter hans Erklæring, saavel her som navnlig i Udlandet bekjendt og af ham selv efter hans Angivelse i Aalborg ogsaa privat benyttet Kur mod indgrovet Gigt, der, som han udtrykker sig „har fuld Berettigelse i

Lægevidensskaben“ og vel ikke er „meget behageligt“, men, dog „saa mild, at nervøse Damer ofte med Lethed underkaste sig den“, nærmest en Svedekur efter Indhylling i et vaadt Lagen og Tilrækning med paafølgende, Styrtbad, og Spadsereen i fri Luft.

Under hele Kuren vil Korpslægen have, talt venlig og opmuntrende til Rekruten. En Dag, saavidt mindes, 5 eller 6 Dage efter Kurens Begyndelse, foregav Rekrut Poulsen, at hoste Blod og viste i Spytteskaffen en „Draabe“, der aldeles intet Albnormt frembød. Han hostede ikke og frembød intet Sygdomstegn, og Lægen gjorde ham derfor opmærksom paa, at hans Udsagn saae ud som et nyt Paafund. Rekruten talte da ikke videre derom og viste heller ikke senere Noget frem. Da, der efter 14 Dages Forløb ingen Forandring viste sig, antog Korpslæge Scholten, ogsaa Gigten for et Paafund, lod ham føre til Evomning for at erholde et nyt Bævis paa, at Armens Tilstand var uforandret, stillede ham for Kassationskommissionen, hvor begge de andre Læger delte Korpslægens Anskuelse, og lod ham udskrive den 3die Juli.

Medens han gjennemgik den omtalte Svedekur, havde Rekrut Poulsen imidlertid en Dag talt om at „forløse“ Korpslægens lille Pige og derefter, da Scholten havde svaret ham, at han ikke forstod ham, den næste Dag vist Korpslægen et lille Bræt, hvorpaa var skrevet med Kridt: „Dersom De vil hjælpe mig, skal de faae 30 Rd.“, hvilket Ord han dog strax udslettede, førend det lykkedes Korpslæge Scholten at sætte sig i Besiddelse af Brættet. Herved vil han dog alene have tilfattet, at blive fri for Kuren og ingenlunde at opnaa Hjemsendelse.

Den 8de Juli afgave de 2 civile Læger, som tilligemed Korpslæge Scholten havde været Medlemmer af Kassationskommissionen, nemlig Tysifus Poulsen og Stabslæge Bithusen, efter Bataillonens Anmodning en motiveret Erklæring, som gik ud paa, at der ikke foreligger Noget som helst, der kunde støtte den Antagelse, at Armens Funktioner i nogen væsentlig Grad skulde være hindrede.

Den 11te s. M. var Stabslæge Djourup